

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11CoP/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318204315
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2318204315.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci navrhovateľa: B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. B. P. XX, v konaní zastúpený: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom Štúrova 42, Šaľa, proti manželke: T. C., rod. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. B. P. XX, v konaní zastúpenej: FARDOUS PARTNERS s.r.o., so sídlom Hlavná 6, Šaľa, o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov na čas po rozvode k maloletej I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom ako rodičia, v konaní zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 21. mája 2019, č.k. 12P/86/2018-208, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch III. a V. **p o t v r d z u j e.**
II. Žiaden z účastníkov **n e m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. manželstvo účastníkov konania rozviedol, výrokom II. zveril maloletú I. na čas po rozvode do osobnej starostlivosti matky s tým, že obaja rodičia majú právo maloletú zastupovať a spravovať jej majetok, výrokom III. uložil otcovi povinnosť platiť na výživu maloletej sumou 250,- eur mesačne splatných vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletej, výrokom IV. styk otca s maloletou neupravil a výrokom V. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ust. § 18, § 22, § 23 ods. 1, ods. 2, § 24, § 25 ods. 1 a 2, § 28 ods. 1 a 2, § 62, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, ods. 3 Zákona o rodine. Vecne súd dôvodil, že navrhovateľ sa na súde domáhal rozvodu manželstva a úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej dcére I. na čas po rozvode. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že vzťahy medzi manželmi sú vážne narušené a trvalo rozvrátené, manželstvo neplní svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia, preto manželstvo účastníkov konania rozviedol. Maloletú dcéru účastníkov na čas po rozvode manželstva zveril do osobnej starostlivosti manželky navrhovateľa v súlade s jej návrhom i návrhom kolízneho opatrovníka, rešpektujúc tiež názor dieťaťa, pričom striedavú osobnú starostlivosť nepovažoval súd za vhodnú formu starostlivosti. Súd súčasne rozhodol, že obaja rodičia majú právo maloleté dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, nakoľko vo výkone svojich rodičovských práv a povinností rodičia nakoľko pre obmedzenie niektorého z rodičov v týchto právach nezistil žiadny dôvod.

3. Pri rozhodovaní o výške výživného súd vychádzal z odôvodnených potrieb maloletej s ohľadom na jej vek, zdravotný stav, školské a voľnočasové aktivity, ako aj zo schopností a možností rodičov podieľať sa na uspokojovaní jej potrieb. Maloletá I. má toho času 11 rokov a 6 mesiacov, navštevuje 6. ročník základnej školy v P., je zdravé, jej výdavky sú bežné a veku primerané. Navrhovateľ je zamestnancom

ORPZ Šaľa, kde dosahoval za obdobie 8/2017 až 07/2018 priemerný čistý mesačný príjem v sume 1.383,27 eur a za obdobie 7/2018 až 1/2019 sumu 1.340,04 eur. Svoje mesačné náklady vyčíslil spolu 151,74 eur na 3 osoby. Mesačné výdavky na maloleté dieťa tvoria 51,- eur (náklady na bývanie), 100,- eur (strava doma), 20,- eur (strava v škole), 60,- eur (oblečenie), 5,- eur hygiena, cca. 10,- eur (školské pomôcky a poplatky), 37,50 eur, spolu 232,50 eur. Manželka navrhovateľa je od februára 2016 samostatne zárobkovo činná osoba s predmetnom podnikaníu potravinárstvo, s priemerným čistým mesačným príjmom podľa jej vyjadrenia vo výške cca. 930,- eur, poberá prídavok na dieťa vo výške 24,34 eur a plnoletá dcéra jej do domácnosti prispieva mesačne sumou 150,- eur. Výdavky manželky navrhovateľa pozostávajú z pravidelných mesačných nákladov na výživu maloletého dieťaťa, a tvoria ich náklady na oblečenie, obuv vo výške 50,- eur, drogériu, hygienické potreby vo výške 30,- eur, telefón vo výške 20,- eur, krúžok anglického jazyka vo výške 40,- eur, spolu vo výške 140,- eur a jednorazové výdavky na školské potreby vo výške 50,- eur, školské výlety vo výške 20,- eur, Združenie rodičov a priateľov školy vo výške 20,-eur, dovolenky počas prázdnin 70,- eur, nákup kníh a hračiek vo výške 30,- eur, spolu 190,-eur. Spolu pravidelné mesačné a jednorazové náklady predstavujú sumu 330,- eur. Manželia bývajú s deťmi v štvorizbovom rodinnom dome v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, vlastní tiež vozidlo zn. Volkswagen Golf, rok výroby 2006. Okrem maloletej l. inú vyživovaciu povinnosť nemajú. Navrhovateľov priemerný mesačný príjem sa pohybuje v rozmedzí 1.340,- až 1.380,- eur, ktorý podľa ustálenej súdnej praxe možno postihnúť v rozsahu 25 % - 30 % na plnenie všetkých vyživovacích povinností v závislosti od osobitosti daného prípadu. V zmysle uvedeného, z aktuálneho príjmu navrhovateľa v rozmedzí 1.340,- až 1.383 eur tak 25 % - 30 % predstavuje sumu 335,- eur až 415,- eur. Súd však v tomto prípade pri určovaní výšky výživného prihliadol aj na kritérium, na základe ktorého sa výška výživného určuje aj podľa veku maloletého dieťaťa, ktoré má toho času 11 rokov a 6 mesiacov, kde pre vekovú kategóriu v rozmedzí 10 - 14 rokov veku, uvedené predstavuje 15 % - 19 % z príjmu povinného rodiča, čo v danom prípade zodpovedá u otca sume 201,- eur až 262,- eur. Súd tak pri určení výšky výživného bral do úvahy rozmedzie medzi hornou hranicou kritéria, ktorá zodpovedá veku dieťaťa (19 % t. j. sumu 262,- eur) a dolnou hranicou kritéria podľa ustálenej súdnej praxe (25 % t. j. sumu 335,- eur), zároveň prihliadol na to, že navrhovateľ sa podieľa na výdavkoch maloletého dieťaťa aj v súvislosti s bývaním, školskou dochádzkou, oblečením, voľnočasovými aktivitami a určil výšku výživného mesačne v sume 250,- eur majúc za to, že je v možnostiach a schopnostiach navrhovateľa, aby zo svojho príjmu prispieval touto sumou, ktorá aj vzhľadom na vek a potreby dieťaťa postačujúca. Vyživovaciu povinnosť voči mal. l. majú obaja rodičia a pokiaľ navrhovateľ bude prispievať sumou 250,- eur, jeho manželka polovicou sumy, ktorú súd určil navrhovateľovi, teda sumou 125,- eur, a prídavkom na dieťa, ktorý poberá vo výške 24,34 eur, čo vytvára spolu sumu 399,34 eur, súd považuje takúto sumu za postačujúcu odôvodneným potrebám maloletého dieťaťa, ktoré má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Takto určené výživné okrem toho, že zodpovedá kritériám Zákona o rodine, zároveň vytvára priestor, aby sa navrhovateľ naďalej mohol v prípade jeho záujmu podieľať na výžive na maloletého dieťa vecnými plneniami. Súd styk navrhovateľa s maloletou neupravoval a to v súlade s návrhmi účastníkov konania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 52 CMP.

4. Proti tomuto rozsudku v jeho výroku III., teda v časti určenia výšky výživného, podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodu nesprávneho skutkového zhodnotenia a nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na rozhodovaciu prax Krajského súdu v Trnave ako súdu odvolacieho, ktorú je nevyhnutné aplikovať s poukazom na ust. článku 2 ods. 2 CSP a 3 ods. 2 CMP, kde na základe súdnej praxe je možné ustáliť niekoľko zásad používaných pri určovaní výšky výživného povinného rodiča. V zmysle § 75 Zákona o rodine je súd povinný skúmať nielen schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného ale aj oprávnené potreby maloletého dieťaťa, ktoré musí byť v tomto druhu konania aj riadne vyčíslené a preukázané a až po ich posúdení je možné určiť výživné. Poukazujúc na rozhodnutia viacerých senátov označeného odvolacieho súdu, na plnenie všetkých vyživovacích povinností treba počítať percentuálnym výsekom z príjmu povinného rodiča v rozsahu 20 až 25% (čiže 1/5 až 1/4) z čistého príjmu povinného rodiča (niektorými rozhodnutiami bola táto miera zvýšená na percentuálnu mieru 25% až 30% z čistého príjmu povinného rodiča). Súčasne však vo vzťahu k oprávneným potrebám maloletého dieťaťa bolo ustálené v ďalších rozhodnutiach, že výživné je možné určiť len do výšky vydokladovaných a súdom uznaných ako oprávnených výdavkov maloletého dieťaťa (napr. 10CoP/6/2015). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku v bodoch 35 a 36 je zrejme, že súd na základe vykonaného dokazovania ustálil pravidelné mesačné aj jednorazové náklady na maloletú v sume 330,- eur mesačne a následne, aplikujúc aj vyššie uvedenú rozhodovaciu prax, určil výšku výživného z príjmu navrhovateľa v príslušnom percentuálnom rozmedzí (suma 250,- eur mesačne) a súčasne určil aj sumu, ktorou je povinná sa podieľať na výživnom tiež odporkyňa (suma 125,- eur mesačne). Následne, v

rozpore s predtým ustálenou sumou odôvodnených potrieb maloletej, súd uzavrel, že suma 399,34 eur (250 + 125 + 24) je odôvodnená potrebám maloletého dieťaťa. Súd mal ale správne vychádzať zo sumy potrieb dieťaťa 330,- eur a potom pri sume výživného pripadajúcej na odporkyňu 125,- eur a rodinných prídavkov 24,34 eur pripadá výživné na navrhovateľa vo výške 180,66 eur. Preto odvolateľ navrhol napadnutý rozsudok v časti výroku III. zmeniť a zaviazal otca platením výživného v sume 180,- eur mesačne a s tým, že pokiaľ by odvolací súd bol toho názoru, že je priestor na tvorbu úspor, mal by ho zaviazat' platiť bežné výživné v sume 180,- eur a sumu 50,- eur mesačne na tvorbu úspor.

5. K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadrila jeho manželka, ktorá považovala odvolanie za nedôvodné, súd správne vychádzal z priemerného mesačného príjmu povinného rodiča, ktorú aplikoval v zmysle rozsiahlej ustálenej judikatúry. Pokiaľ ide o ustálené (preukázané) pravidelné mesačné výdavky matky na maloletú, ktoré súd ustálil na sumu 330,- eur, tieto nezahŕňajú náklady na bývanie a náklady školskej dochádzky maloletej, keďže súd ustálil, že na nich sa podieľa otec a nie matka, čo v konečnom dôsledku zohľadnil aj pri určení výšky výživného. Matka dieťaťa však dáva do pozornosti súdu, že pokiaľ v minulosti navrhovateľ aj uhrádzal náklady na domácnosť a náklady školskej dochádzky maloletej, od rozvodu manželstva sa prestal na týchto nákladoch podieľať a musí ich v plnom rozsahu znášať matka dieťaťa, o čom dokladá k tomuto vyjadreniu listinné dôkazy. Navrhovateľ sa tiež odmietol čo len čiastočne podieľať na nákladoch na školské potreby maloletej na nadchádzajúci školský rok. Je teda nepochybné, že pravidelné mesačné náklady matky na maloletú jednoznačne presahujú sumu 330,- eur, preto, pokiaľ by došlo k zníženiu výživného, bolo by to jednoznačne v rozpore so záujmami maloletej aj zásadami výpočtu výživného v zmysle ustálenej judikatúry. Nesprávne je tvrdenie odvolateľa, že súd v napadnutom rozsudku určil aj sumu výživného, ktorou je povinná podieľať sa manželka navrhovateľa na výžive dcéry 125,- eur mesačne, pretože súd prvej inštancie matke takúto povinnosť neuložil. Matka si totiž v prvom rade svoju vyživovaciu povinnosť voči dieťaťu plní formou osobnej starostlivosti a pokiaľ súd v odôvodnení použil túto sumu za akúsi „pomocnú“ a približnú položku, neznamená to automaticky, že je matka povinná podieľať sa touto sumou na výživnom, keďže jej to žiaden výrok neukladá. Z uvedeného dôvodu sú preto výpočty navrhovateľa uvádzané v odvolaní nesprávne. Navrhla preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

6. Kolízny opatrovník v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa v plnej miere s rozsudkom okresného súdu stotožňuje a navrhol ho potvrdiť.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, ďalej len CMP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce bez ohľadu na rozsah a dôvody odvolania (§ 65 a § 66 CMP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn.12P/86/2018 bol rozvod manželstva a úprava výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej I. na čas po rozvode. Vychádzajúc z obsahu podaného odvolania je predmetom odvolacieho konania preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v tej časti, ktorou určil otcovi povinnosť platiť na dieťa výživné 250,- eur mesačne, teda vo výroku III. a tiež závislý výrok o náhrade trov konania (výrok V.).

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel záveru, že súd prvej inštancie zistil skutočný stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení napadnutého rozsudku, a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia odvolací súd dopĺňa nasledovné:

10. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov. Každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené, neplnoleté dieťa, alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona. Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd

prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Ak rodičia žijú spolu, prihliadne súd aj na starostlivosť rodičov o domácnosť. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 Zákona o rodine).

11. Konkrétna výška výživného je ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného, jednak na strane povinného. Na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Oprávnené potreby pritom nezahŕňajú iba stravovanie, ale sú dané širšie jednak potrebami bytovými, odevnými, zdravotnými, kultúrnymi a závisia predovšetkým od veku, zdravotného stavu, schopností živiť sa sám, schopností starať sa o seba a podobne. Na strane oprávneného sa tiež skúmajú jeho schopnosti, možnosti a majetkové pomery, existencia a počet iných osôb povinných poskytovať výživu a ich schopnosti, možnosti a majetkové pomery, počet nimi vyživovaných osôb a výška takéhoto výživného ako i vyživovaciu povinnosť iných povinných voči týmto osobám. Na strane povinného rodiča je nevyhnutné prihliadnuť na okruh osôb, ktoré sú povinné poskytovať výživné dieťaťu a výšku a spôsob už poskytovaných plnení, kde je potrebné zohľadniť tiež starostlivosť o dieťa a jeho domácnosť. Na strane povinného sa prihliada tiež najmä na jeho schopnosti, ale i na jeho možnosti, teda na to, čo je objektívne možné, aby zarobil s ohľadom na svoj vek, zdravotný stav, kvalifikáciu, odbornosť, nadanie, vedomosť, zručnosti, pracovné skúsenosti i situáciu na trhu práce. Okrem toho je potrebné vždy vyhodnotiť i majetkové pomery oboch povinných rodičov.

12. Výhrady otca v odvolaní vychádzali z jeho presvedčenia, že súd prvej inštancie skutočnosti, ktoré dokazovaním zistil, nesprávne vyhodnotil a vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd mu však v tomto smere nedal za pravdu, keď nemal dôvod sa nestotožniť so spôsobom, akým súd prvej inštancie zistil a ustálil tak možnosti a schopnosti rodičov ako aj odôvodnené potreby dieťaťa, pričom s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania nezistil odvolací súd žiadny dôvod korigovať závery súdu prvej inštancie o primeranosti výživného na maloletú I. v sume 250,- eur.

13. Otec v podstate vytykal prvoinštančnému súdu postup, ktorým najskôr ustálil, že pravidelné aj jednorazové náklady na maloletú sú spolu v sume 330,- eur mesačne ale z následného výpočtu výživného je zrejmé, že v rozpore s uvedeným vychádzal pri určení výživného zo sumy odôvodnených potrieb maloletej 399,34 eur, ktorá suma ale nebola v konaní preukázaná.

14. K tomuto odvolací súd uvádza, že otcom vytykaný rozpor v hodnoteniach a záveroch súdu je iba zdanlivý, súd v podstate len vlastným postupom aplikoval Zákonom o rodine stanovené pravidlá, v zmysle ktorých treba posudzovať primeranosť určovaného výživného. Argumentácia pojatá do odôvodnenia napádaného rozsudku podľa názoru odvolacieho súdu nevykazovala žiadne vecné či právne medzery a záver súdu prvej inštancie o dôvodoch určenia vyživovacej povinnosti navrhovateľa práve v sume 250,- eur treba považovať za správny. Na bližšie vysvetlenie odvolací súd uvádza nasledovné:

15. V konaní bola z vykonaného dokazovania ustálená celková suma preukázaných odôvodnených potrieb dieťaťa vo výške 330,- eur mesačne (ako suma pravidelných a jednorazových mesačných výdavkov dieťaťa) a na túto skutočnosť správne súd prvej inštancie poukázal. Treba však pripomenúť, že odôvodnené potreby dieťaťa sú iba jedným z viacerých kritérií posudzovania primeranosti určeného výživného, keď zároveň treba vychádzať zo schopností a možností povinného rodiča a jeho majetkových pomerov ako to správne urobil prvoinštančný súd. Konkrétna výška výživného je totiž ovplyvňovaná faktormi jednak na strane výživou oprávneného a jednak na strane povinného, ako bolo uvedené vyššie. K odôvodneným potrebám výživou oprávnenej osoby odvolací súd dáva do pozornosti, že na strane oprávneného dieťaťa je potrebné skúmať jeho skutočné odôvodnené potreby s ohľadom na zákonnú mieru povinnosti rodiča, ktorá je daná tým, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. V danom prípade nebolo možné ignorovať z dokazovania plynúce zistenie, že navrhovateľ dosahuje priemerný čistý mesačný príjem od 1.340,- eur do 1.380,- eur, pričom je nepochybné, že príjem rodiča je jedným z významných ukazovateľov jeho životnej úrovne. Súd musel potom takto zistenú výšku príjmov navrhovateľa premietnuť aj do výšky určeného výživného na maloletú, ktorá má zákonné právo podieľať sa na životnej úrovni svojho otca.

16. Je namieste zopakovať, že zabezpečenie výživy sa týka nielen výživy vo vlastnom zmysle slova, ale všetkých nevyhnutných potrieb pre život kultúrneho človeka. Preto aj v tomto konkrétnom prípade je potrebné, aby rodičia poskytovali podľa svojich schopností a možností toľko prostriedkov na výživu svojej dcéry, aby sa z nich uspokojovali v podstate všetky jej každodenné ale aj dlhodobé osobné potreby, či už ide o hmotné potreby akými sú jedlo, ošatenie, obuv, drogéria a podobne, ale tiež potreby na prehlbovanie vzdelania, rozvoj záujmov a záľub, ako aj iné potreby, samozrejme aj s ohľadom na jej vek a zdravotný stav pri súčasnom rešpektovaní pravidla, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov. Ak by išlo o prípad nemajetných rodičov, odkázaných na sociálne dávky, majúcich minimálne príjmy, resp. z akéhokoľvek dôvodu sociálne slabších, potom aj za odôvodnené potreby ich dieťaťa treba z pohľadu súdu rozhodujúceho o výške výživného, považovať potreby podstatne skromnejšie než u dieťaťa, ktorého rodičia sú finančne zabezpečení. Zatiaľ čo v prvom prípade v podstate možno uvažovať iba o základných nevyhnutných výdavkoch dieťaťa (strava, ošatenie, základné školské potreby), v druhom prípade je dôvodné uvažovať aj o výdavkoch na šport, kultúru, rekreáciu (ale aj napr. internet, telefón, vreckové a pod.) pretože dôvodnosť potrieb dieťaťa sa musí odvíjať od životnej úrovne rodičov.

17. V rozhodnutí o rozsahu vyživovacej povinnosti teda vždy má byť vyjadrená zásada úmernosti životnej úrovne dieťaťa k životnej úrovni rodiča a toto súd prvej inštancie v danom prípade rešpektoval.

18. Paušálne určenie výšky výživného percentuálnou sadzbou z preukázaného príjmu povinného rodiča (tzv. objektivizácia výživného) náš zákon nepozná, i keď podľa zaužívanej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu sa určuje výživné obvykle v rozsahu od 20% do 30% z čistého príjmu povinného rodiča na všetky vyživované osoby spolu, vždy s prihliadnutím na osobitosti každého prípadu. Suma výživného 250,- eur mesačne u navrhovateľa vzhľadom k jeho príjmom v tomto prípade teda nedosahuje ani 19% a tento má vyživovaciu povinnosť iba voči maloletej I.. Treba potom konštatovať, že stanovené výživné v sume 250,- eur nie je možné označiť za neprimerané výživné, alebo také, ktoré by bolo v rozpore s vykonaným dokazovaním.

19. Pokiaľ by sme pripustili odvolateľom podsúvaný mechanizmus určovania výšky výživného, potom by nikdy nemohla výška výživného prekročiť sumu v konaní preukázaných doterajších nákladov na výživu dieťaťa (resp. jej časť po odpočítaní predpokladaného príspevku zo strany druhého rodiča) a to bez ohľadu na reálnu príjmovú situáciu povinného rodiča. Ak by teda aj povinný rodič preukázateľne disponoval majetkom vysokej hodnoty alebo dosahoval vysoko nadpriemerné príjmy, jeho dieťa by sa napriek tomu muselo uspokojiť s výživným vychádzajúcim výlučne z v konaní zistených (väčšinou druhým rodičom v konaní preukázaných) doteraz existujúcich nákladov na výživu tohto dieťaťa. Takáto interpretácia zásad pre určenie výšky výživného je chybná. Vyššia životná úroveň rodiča oprávňuje jeho dieťa mať tiež vyššie náklady na svoje osobné potreby, preto pokiaľ prvoinštančný súd po zohľadnení životnej úrovne rodičov posúdil, že odôvodnené potreby dieťaťa sa v danom prípade môžu pohybovať až do cca 400 eur, odvolací súd nemal dôvod nedať mu za pravdu.

20. Vychádzajúc z uvedeného tak odvolací súd uzavrel, že v preskúmvanej veci odvolacie argumenty navrhovateľa neboli spôsobilé privodiť zmenu odvolaním napadnutého rozhodnutia, pretože závery súdu prvej inštancie, ku ktorým dospel vyhodnotením vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, sú správne. Považujúc súdom prvej inštancie určené výživné na maloletú za správne a primerané zisteným okolnostiam prípadu a určené v súlade so zákonom, potvrdil napadnutý výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie za použitia ustanovenia § 387 ods. 2 CSP ako vecne správny a spolu s ním aj odvolaním dotknutý závislý výrok o trovách konania. Zároveň rozhodol o trovách odvolacieho konania za použitia ust. § 52 CMP v spojení s § 58 CMP a ust. § 396 ods. 1 CSP.

21. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák.č. 233/1995 Z.z., alebo ak ide o rozhodnutie o starostlivosti o maloletého, styk s maloletým alebo inú ako peňažnú povinnosť vo vzťahu k maloletému, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia podľa štvrtej časti CMP.